

KALININGRADAS

Kelionė dviračiais teritorijos šiaurės vakarų dalimi, ieškant dar likusių
Lietuvos istorijos pėdsakų

2010-07-17 - 2010-07-24

KTU žygeivių klubas „Ažuolas“

Komanda:
Vaidotas - vadas
Rokas
Tomas
Giedrius

07.17 Pagal Giedrių

Kaunas - Klaipėda - Nida - Morskoje - Šokantis miškas

6.15h aš jau „ant trasos“. O 7.30h jau sėdžiu automobilyje, mintyse „geruoju“ minėdamas Tomą, kad neparašė žinutės pats ilgiau pamiegojęs...

Su miegančio ir vos eismo juostoje išsitenkančio Tomo automobiliu važiuojam į Klaipėdą. Šoferis atsisako primygtinio siūlymo vairuoti už jį.

Klaipėdos degalinėje pūsdami padangas padiskutuojam su kelių patruliais, koks didis blogis yra dviračiais uždengtas automobilio registracijos numeris. Gerai, kad diskusija nesukelia finansinių pasekmių.

Smiltynėje išsikrovę mantą, niekur nepajudame dėl Roko dviračio nesisukančių ratų - naujosios padangos per plačios. Po visų naujų padangų pirkimų ir remontų, atsisveikinę su vestuvėse linksmintis liekančiu Tomu, kitapus marių atsiduriame tik po 13 val. Kad nebūtų nuobodu, paaiškėja, kad autobusai į Nidą kursuoja nuo Senosios perkėlos (ačiū Nidos AS informacijai ☺), tad apšylame, mindami iki jos.

Po neilgų derybų su autobuso vairuotoju, murmedami mokame už dviračių transportavimą po 10Lt, tačiau dėdulė netrukus nudžiugina fraze - „Tai turbūt studentai esat?“ ir, neišgirdęs prieštaravimų, atspausdina bilietus už pusę kainos...

Nidoje persėdę ant dviračių, pasienyje užpildome anketas, panašias, kokios buvo prašant vizos, ir neužtrukę jau miname rusišką Kuršių Nerijos dalimi.

Toliau, miestelis Morskoje su vieninteliu geriamo vandens hidrantu, šokančių medžių miško parkas, karštas oras, rami kaip ežeras jūra, dauuug skysto sviesto vado kuprinėje ir nakvynė miške šalia kopų - buvo puiki diena.

Tik labai gražūs vakaro debesėliai toli virš jūros man kelia negeras mintis apie rytojaus dienos orą...

07.17 Pagal Roką:

P. S. Visa pateikiama informacija yra subjektyvi autoriaus nuomonė. Autorius nepriima jokios atsakomybės, kurią gali padaryti faktai, išdėstyti žemiau.

Sulaukiau Tomo 6:30. Tomas pasiteisina, kad naktį rimtai dirbo (?!) bei kad žygeiviai dažniausiai išvyksta vėluodami. Užsipylę dyzelinio kuro, nupuškavome prie naujojo Klebonišio tilto, kur mūsų išsiilgęs laukė Giedrius. Užkėlę jo dviratį ant dviračių priekabos, lekiame trasa Kaunas - Klaipėda. Šauniai besišnekučiuodami bei grauždami ekologiškas morkas pasiekiam Klaipėdą. O tada viskas ir prasidėjo arba kaip man patinka rusiškai sakyti - „i prikliučėnije načiloc“...

Užsukom į Statoilą, prisipūdėm maksimaliai padangas, kad lengviau riedėtume. Prie perkėlos susitikom Vaidotą. Nusiemę nuo Tomo Coroll'os dviračius, tvirtinamės kelioninius maišus, miegmaišius, paklotukus, palapinę bei kitą inventorių. Aš savo dviratį bandau pavežti tolėliau, o jis nė krust, stovi vietoj, kaip ožys į tuščius vartus! O kaltininkas ne oželis, o naujosios padangos, kuriu neišbandžiau maksimaliai pripūstų. Maksimaliai pripūtus, jos pradėjo liestis prie sparno bei su vidinėje sparno pusėje esančiais varžtukais. Senosios padangos buvo 622-28 (plentinės), o naujosios 622-38. Bandėm ir taip ir anaip, o gavosi...

Apsirūpinome Klaipėdoje padangomis (Tomo viena buvo tokia nuširusi), susimontavome ir iškart atsisveikinome, kadangi Jis turėjo dalyvauti vestuvėse (kol kas ne savo).

Na ką, skubam į atvykstantį keltą, mažu spėsime. Užsiropščiau ant dviračio, įsibėgėju, artėja posūkis, aš ant stabdžių, o jų - nėra! Tuomet teko pasinaudoti rusišku posakiu, „ispolzivaia što pad rukoj“. Kojas nuleidžiu ant asfalto,

svylančios gumos kvapas bei kiti efektai... su laiminga pabaiga ☺ Pamoka numeris vienas, po rato nuėmimo patikrink, ar stabdžių troselis prijungtas ☺ Tryse persikėlėm į Neringos pusę, autobusu iki Nidos, už kilometro kito ir Lietuvos - Rusijos pasienis, už kurio mus pasitiko didžiulis mėlynas kelio ženklas - Karaliaučius.

Oro temperatūra mus lepino, ryte 22°C, o vėliau visą dieną kepino 30°C pavėsyje. Pirmąją dieną, o vėliau, ir viso žygio metu susidūrėm su šiokiais tokiais nepatogumais - vanduo. Už keleto kilometrų nuo pasienio užsukome į pirmąjį rusišką miestelį - Marskoe. Vaizdelis, švelniai sakant, šokiravo: vos kokie 5 kilometrai nuo Nidos, tačiau lyg patektume atgal į praeitį 20 metų. Namai seni, aptriušę, retai lepinami dažais, kiemuose auga daržovės, vaismedžiai.. Atgal į dabartį sugrąžino šiuolaikiška vila su aukšta tvora, filmavimo kameromis.. Užėjo Vaidotas į paprastutę trobelę paprašyti vandens, tačiau grįžo tuščiomis, kadangi miestelyje daugelis turi vandens, tačiau jo gerti negalima. Rusiškai jie sako: „tolka techičeskaja vada“. Suprask žmogau, išgėręs - avinėliu pavirsi. Netoliese radome būdelę, iš kurios žmonės kibirais nešasi geriamąjį vandenį. Tarp kitko, šias dienoraščio eilutes rašau po žygio, vesdamas dienoraščio rankraštį į kompiuterį, todėl drąsiai galiu pasakyti, jog visam Kaliningrade žmonės vargsta su geriamuoju vandeniu: kas nešasi kibirais, o kas perka „babmaliais“ ☺

Užsipylę vandens keliavome toliau. Maloniai nustebino prie pagrindinio kelio tankiai įrengtos aikštelės su dideliais mėlynais stendais. Juose rusiškai buvo aprašomi lankyti objektai, kurių tikrai netrūko.

Rusai didžiuojasi Kuršių Nerija. Jie ją vadina „Kurskaja Kasa“ Tai vienintelė dalis visoje Kaliningrado srityje, kuri tikrai laukia turistų.. Deja, tik savų. Stenduose neišvydau lietuviško žodžio.

Pakeliavus po didžiąją Kaliningrado srities dalį man įstrigo kontrastas tarp automobilių, kurie stovėjo Kuršių Nerijoje Rusijos dalyje ir už jos, taip pat Rusijos pusėje. Kurskoje Kasa 90% iki 5 metų automobiliai, kurių 40% BMW X5 arba koks nors mersas. Vyrauja juoda spalva bei visi niaukti langai. Įdomu, kas juos ten taip traukia.. O visoje kitoje dalyje Kaliningrado vyrauja senesni automobiliai, maždaug kaip Lietuvoje prieš kokius 8 metus.

Dar šis tas. Rusija tikrai nelaukia turistų. Sostinėje, Kaliningrade, pačiame centre nepastebėjau grupių turistų, besidominčiu šiuo mažai reklamuojamu kraštu. Turistų srautus stabdo dvi pagrindinės priežastys:

1. Viza, kuri mėnesiui su draudimu kainuoja ~200Lt.
2. Jeigu apsistoji Kaliningrado srityje ilgiau nei 3 paras, būtina užsiregistruoti. Registracija vyksta viešbučiuose arba pas labai gerus žmones, kurie praneša, kad va ,pas juos atvyko tas ir tas. Mes registracijai sugaišome pusdienį bei šiek tiek šlamančių.

07.18 Pagal Giedrių

Puikus rytas. Debesuotas dangus, šioks toks šiltas vėjas ir kokio 1,5m aukščio bangos jūroje.

Išvažiavus, vakarykštės mano orų prognozės išsipildo ir ima lyti. Miname, nekreipdami į tai dėmesio. Lietus nesutrukdo užsukti į pažintinį trijų lentų pločio taką. Lentos nuo lietaus slidžios, mano santykiai su dviračiu dar nenusistovėję, tad tame take išsitenku sunkiai. Uodams, atrodo, pilantis lietus nė motais, ima kąsti dar nespėjus nultipti nuo dviračio. Nuo lietaus ir uodų atsipučiame Kuršių marių apžvalgos aikštelėje.

Toliau miname. Pasiekiamo Rybačyi. Miestelis nemažas, geriamas vanduo baigiasi, tad kreipiamės į artimiausią sodybą atsargų pasipildymui. Vietinei moterėlei atnešus pirktinio vandens butelį, išsiaiškiname, kad miestelyje tik techninio vandens vandentiekis, o geriamą – visi perka parduotuvėje. Kaip vėliau patiriame, - geriamo vandens stoka – dažno Kaliningrado srities kaimelio problema.

Tačiau moterėlė pasiūlo aplankyti prestižinę poilsiavietę, pasislėpusią už dvimetrinės aklinos tvoros – tie turi savo grėžinį. Pasinaudojame patarimu ir sėkmingai užpildome tuščią tarą.

Lietus liovėsi. Pasiekiamo Želenogradsk'ą. Brūžinamės tarp turgaus ir viešbučių, bandydami susitarti dėl privalomos užsieniečiams, esantiems Rusijos federacijoje ilgiau nei tris darbo dienas, registracijos. Dauguma kalbintų nesileidžia į diskusijas, aiškindami, kad tokios paslaugos neteikia, o viename viešbutyje, lyg ir nušvitus vilčiai susitarti, nušvitimą užgesina prašoma kaina – 1000 rub. žmogui. Šią problemą atidedame ateičiai ir traukiame toliau.

Oras palankus, tik vėjas nerimsta. Gėrėdamiesi už spygliotos vielos tvoros „nežemiškų civilizacijų“ ieškančiomis lėkštinėmis antenomis, artėjame prie Chrabrovo oro uosto. Pakeliui sustojame pasipildyti tarą ir linksmai padiskutuojame su vietiniu jaunuoliu, kuris niekaip negali suprasti, ko mes tokią tolybę dviračiais čia atsitrenkėme.

Aplenkę oro uostą, pagaliau pasiekiamo tarpinę stotelę – Šaaken pilį prie Nekrasovo, arba, tiksliau, parodiją, kuri iš jos dabar daroma. Pasigrožėję putplastiniais „vaiduokliais“, riterių arena, besiganančiomis ožkomis ir palinkėję šeimininkei gero gimtadienio šventimo, pedaliname link bažnyčios likučių prie Žemčūžnoje gyvenvietės. Čia kažkokiu būdu sugebu, dėdamas į krepšį, paleisti fotoaparata – nedidelis objektyvo lešio įtrūkimas man tai primena iki šiol.

Vakare įsikuriame prie gražaus nedidelio ežerėlio. Saulė leidžiasi apsupta debesų, tačiau žada gražią ateinančią dieną.

07.19 Pagal Vaidotą

(75 km, 5h 12min, 15.5 km/h) Pirmadienis. Keistoka aplinka - tuščias aplamdytas plastikinis butelis po dešine guli smėlyje, o po kairei draugai triūsia prie senokai savo aktyvų gyvenimą pabaigusio jūrų laivo. Tiesa, iš laivo liko nedaug - tik korpuso atskiros dalys, jeigu tiksliau - tai dalių dalys, ko nepavyko nupjauti ir išvežti į metalo laužą. Virš galvos siūbuoja karklai ir taip 50 m. aukštyje dangų. Smagus skardis. O jūros ošimas ramina. Tiekto, a dabar apie viską nuo pradžių.

Nedrąsiai prabundu, berods jau senokai šviesu, klausteliu Giedrių kiek valandų - 7:45!!! Rimtai stukteliu Roką - gi jo būdėjimas. Pasirodo pramiegojo dėl kelių priežasčių - nesuprato, kad šnd keltis 7 val. ir kad jo būdėjimas. Ir apskritai, kad jam reikia būdėti. Vienžo, greitai valgom, pakuojamės daiktus ir traukiame iš šios pievos. Tomui parašėm žinutę, kad susitikam po pietų Melnikove(buv. Rūdava).

Į šiaurę nuo Rūdavos dar XIV a.(1370 m.) Kęstutis su Algirdu ruošėsi užimti Karaliaučių, jiems kelią pastojų kryžiuočiai. Buvo didis mūšis. Nepaisant visko, Kęstutis turėjo trauktis. Aplankėme tas apylinkes, kurios mena šį mūšį. Dabar tai liudija tik vešlios lankos, pelkėtos upelio pakrantės ir daug bimbiančių sutvėrimų. Melnikove, greta griūvančios bažnyčios, šiuolaikiškai sutvarkytoje vaikų žaidimų aikštelėje, įsitaisėme pietauti, daug nesitikėdami laukėme pasirodant Tomo. Nežinia ar jis gavo sms, su ryšiu mums kaip taisyklė komplikuoja. Jau išsitraukėm maistą, susipjaustėm sūrius ir lašinius, kai visų (ne)nuostabai iš po posūkio išlindo dviratuotas Tomas. Valio, ryšys užmegztas. Visos naujienos iš Tomo geros, išskyrus pamestą manąją sim kortelę. Aj, ne karo metas.

Iki Romanovo (buv. Pabėčiai) važiuoju žemėlapyje nepažymėtais keliais, tiksliau pagal nepažymėtas autostradas orientavomės. Nelengvai radome kaip kirsti autostradą, bet kai radome viskas ėjosi kaip iš pypkės. Romanove radom apleistą dar vieną bažnyčią - fotosesija, galimybių studija laipiojimo treniruotėms vykdyti. Jeigu nesigilinant į istoriją - tipiniai griuvėsiai. Šalimais turėtų būti pasislėpęs piliakalnis. Klausiam vietinę bobutę. Ji "šimtą" metų čia gyvena, bet nieko apie piliakalnį nežino. Bet užtat pasidalina mintimis apie vietinį žemės ūkį ir jo nebuvo priežastis - kolūkių nėra, ūkininkų nėra, technikos baba, pieno niekas nesuperka. Gerai. Pagal planą ieškom piliakalnio (jau jaučiu, kad šis žodis įgauna ne visai teigiamą reikšmę), orientuojuos pagal žemėlapij, brendam per belenkaip senai pjautą žolę, upeliaus statūs apžėlę krantai. Nieko panašaus į tai, ko ieškome. Greičiausia pasislėpę, bet visiems panašu nėra motyvacijos čia dar kažko ieškoti - kaaršta ir daug bimbalu.

Keliu link Svetlagorsko judriu keliu lekiam su vėju, švilpia pro ausį. Išsigąstam mentų - "Stajat' skazal"! Pasirodo nurodymas skirtas ne mums. Uff. Išties Svetlagorską norėjau aplenkt, kaip neįdomų miestą, bet viduj kažkas kirbėjo ir štai mes čia. Prašmatnus kurortas prie jūros. Uo, ežeriūkštis apjuostas pasivaikščiojimo takeliais. Štai, "Basanavičiaus alėja"!!! Įspūdinga architektūra - šimtą pinigų kainavę pasakų nameliai. Status skardis į jūrą ir keltuvai, tarsi slidinėjimo kurorte, nusileisti iki paplūdimio. Apžvalgėm Kionigsbergo miniatiūrą išlipdytą vidury kiemo - laiku ir vietoje - kartu su gido pasakojimu. Nesukubėdami riedam iš miesto. Pro šalį pralekia būrys dviratininkų, kokia 30 jų, labai panašių į mus. Pasisveikinam iš tolo. Po kiek laiko mumis pasiveja, panašu, tos grupelės pravadyrius. Kaip sekasi - iš kur esat - kur važiuojat - ką matėt, ar patiko. Mes tarp kitko užsimenam - mums čia problemos su registracija. Iš pradžių lyg ir nenoromis, bet sako OK, duodu telefono numerį, kai būsit Kaliningrade, skimbtelkit - padėsiu. Šaunu.

Mes ieškom nakvynės, radau žemėlapyje kaip nukirsti kampa ir kaip greičiau nuvažiuoti prie jūros. Kampa kertam, važiuojam kažkada buvusi tvarkingu betonkeliu. Bet daba čia šabakštynas ir važiuojimas ne zuikio dainos. Betonkelis, kaip toks, nežada nieko gero - skirta sunkiajam transportui. O mes norim lauko keliuko. Pamažu privažiuojam spygliuotas tvoras, vėliau barakus. Visai šalia kareivėliai atlieka mankštą. Gyvenimas verda, bet tvoros kelia nerimą. Giedrius nori suktis atgal, bet mes užprieštaraujam ir einam ragais pirmyn. Įvažiuojam į gūdų lapuočių mišką, kažkoks jūros kvapas, bet miškas keistas. Tolumoj tarsi miškas praretėja, gal jūra. Uo, jūra!!! Tik keistai žemai, žvilgt žemyn - skardis po kojom. Ulialia, čiataitau. Smagumėlis. Mažumėlę suabejojam kur nakvoti. Ieškom nusileidimo žemyn. Sutinkam simpatiškas merginas, prisifotografuojam, apsiukeičiam kontaktais. Statūs laiptai žemyn, nelengva, bet koks paplūdimys užtat. Utatata.

07.20 Pagal Giedrių

Kitą rytą važiuojame nenutoldami nuo jūros. Pirmas sustojimas netoliese, prie gražiausio iš mano matytų ežero / prūdo / karjero Siniavinski.

Išsimaudę, važiuojame legendinių gintarūū į Jantarni. Kurortas įžymiausias savo pramonine gintaro plovykla. Iš plovyklos kažkur veda vamzdis, per kurį išpilamas filtruotas gruntas. Prisiklausę apie tai, kaip šalia to vamzdžio galima chaliavai prisirinkti Baltijos aukso, atkakliai aplinkinių klausinėjame, kur tas vamzdis yra, tačiau visi sutiktieji tik pečiais trauko. Vietiniame gintaro turguje apsirūpiname suvenyrais, aplankome muziejų / parduotuvę ir toliau ieškome vamzdžio. Galų gale pastangas vainikuoja sėkmė - miestelio pabaigoje duobėtas

žvyrkelis suka link jūros, o šalia jo guli dydely vamzdžiai. Pradžioje randame mažąjį – prie jo keli vaikai „maudosi“ juodame dumble. Gintarų nematyti. Toliau prie jūros veda didysis vamzdis. Jo gale randame dar didesnę dumblo balą ir vietinius, jau suaugusius verslininkus, apstojusius šį gėrį su savadarbiais graibštais. Kaip skundėsi – ši diena buvo prastoka – gintaro mažai.

Pabendravę su verslininkais apie gyvenimo būdą, šitą biznį ir santykius su milicija miname toliau, taip ir neprisirinkę Baltijos aukso. Kryptis link dar vieno piliakalnio (vietovės pavadinimo nepamenu). Pavažinėję pirmyn-atgal klausiamo vietinių – tie nurodo pasibelsti į vieną sodybą, kurioje istorijos mokytojas gyvena. Išklausęs mūsų bėdas pastarasis mielai aiškina kaip rasti piliakalnį, o galų gale pasisiūlo su mumis pasivaikščioti ir pats parodyti. Paaiškėja, kad mūsų literatūra, kurios duomenimis remdamiesi bandome Lietuvos pėdsakų Kaliningrade ieškoti, į šį objektą mus nukreipė gerus 3km pro šalį... ☺ Vakarėjant įvykdę misiją, parkuojamės nakvynei.

07.21 Pagal Tomą

Nors sinoptikai ir gazzdino, bet trečiadienis buvo saulėtas. Ties Mačionyi bandėme ieškoti piliakalnio. Tikraja to žodžio prasme viskas baigėsi tuo, kad kelias valandas su dviračiais lakstėme po arimus. Piliakalnio taip ir neradome – manau kad suarė.

Rokas šoke – arimuos apibraižė tėčio dviratį. Bijo dabar namo važiuoti. Mano (Tomo) dviračiui irgi ne į gera per vagas lakstyti – galutinai užsiveržė vairo kolonėlė. Užtat ją atsukus artimiausiam kaime, vėl galiu lakstyti kaip pripratęs.

Netoli Družnye (Medininkų) lengvai radome piliakalnį. Jis išsiskiria keistais grioviais einančiais į tvenkinį. Tvenkinys smagiai išsimaudėme bepypsint pravažiuojančiom mašinom.

Kaliningrade aplankėme Pasaulio Jūrų muziejų. Jame galima aplankyti įvairius laivus. Pasitenkinome povandeniniu. Snekėjome kaip rusai – tai ir kainavo mum kaip rusam ekskursija. Laivą apžiūrėjome per 20 ar 30 minučių – muziejus užsidarinėjo ir mus skubino. Nors į kapitono tiltelį neleido, bet tikrai buvo verta.

Svetlyi primynėme bažnyčios ir pilies likučius. Bažnyčios išlikęs tik bokštas, bet geros būklės.

Pilies būta didžiulės. Galbūt savu laiku ji tarnavo kaip dvaras ar sandėlis. Pastatas L formos. Gal 150 metrų ilgio ir 9km aukščio.

Nakvyne radome keli km už Svetlyi, prie marių – gražioje vietoje. Pačios marios seklios ir maudytis bjauroka buvo.

07.22 Pagal Vaidotą

(77 km. 4.5 h, 17.82km/h) Rytas buvo karštas, ne žadintuvas, bet saulė išrideno iš palapinės. Maudytis nesinorėjo, vanduo šiltas, žydi ir nuo krašto reikia bristi pusę kilometro. Primusas ožiavosi, niekaip nenorėjo degti, bet pora kartų praardę prišnekinom užūžti. Iš pradžių mynėsi sunkiai, kaip kiekvieną rytą, vėliau įsivažiavom. Važiuojam į Belgą, pradžioje judriu keliu, vėliau retokai važinėjamu asfaltu, žvirkeliu į iškyšulio viršūnę. Užsukę į info centrą sutikom Tikrąjį info centro viršininką – krūvą žemėlapių, nuotraukų paskleidė ant stalo. Iškastinių eksponatų keletą. Tikras – iš didžiosios radės, su degančiom akim ir begaline meile šiam kraštui. O svarbiausia – galvoje saugo begalę istorijų. Nuvažiavę iki zamok, gavom sms iš Vladimiro – reikalingos pasų kopijos. Pro brainstorm'o – greit apžiūrim ir sukam atgal. Kaliningradą pasiekiam autobusu ir autostopu. Vietoj buvome po 15 val., o formų pildymą baigėm tik prieš pat paštui užsidarant, prieš 18 val.. Dar prie balos su Vladimiru suvalgėm arbūzą, jis palydėjo mumi per

miestą, pro vaiduoklį pastatą, pasodintą buvusios tvirtovės vietoje. Paliekam Kaliningradą. Vakaras be kultūrinės programos, bet aplink laukai drėgni ir niekaip nerandam kur apsistoti. Mynėm iki 22 val., sutikom vietinį, kuris mums nurodė netoliese esantį ežerą-tvenkinį. O uodų, uodų!!! Rokasas didvyriškai atstovėjo frontą prieš uodus, pagamino grikių košę. Vėliau jau sušokom gelbėdamiesi į palatkę ir miegot. Buvo jau vidurnaktis.

07.23 Pagal Giedrių

Ryte pramerkus akis pasitinka saulė, tačiau kitokia nei vakar. Šviesa blankesnė ir kaitros mažiau. Stiprėja galimo lietaus nuojauta, tačiau pats rytas – puikus.

Šian piliakalnių neieškome, minasi lengvai, tad, iki 12 val. įveikus virš 30km, Vaidotas paskuba pranešti, kad bus ir visas 100.

Pasiekiamė Poliesk'ą. Dangus jūros pusėje gražiai juodas. Pietaujant vietos parke su mumis bando susidraugauti vietinis alkaša, bet, nieko nepešęs, atsikabina. Baigdami puikias daržovių salotas imame spėlioti kas pirma: mes baigsime pietus ar prasidės lietus. Mes spėjame, tačiau jau baigiant pakuotis ima kilti vėjas. Paskubomis sėdame ant dviračių ir miname dairydami priebėgos. Dar tik valanda po vidurdienio, o sutemsta taip, kad nesame įsitikinę ar vairuotojai mus mato. Pakilus vėtrai, su lietaus pirmais lašais neriname į pastogę prie kažkokio seno pastato. Vėjas greitai nurimsta, o liūtis prausia miestelį toliau. Po valandos lietus liaujasi. Išlendame iš pastogės ir važiuojame ieškoti pilies. Kiek pavažiavus pasigendame Tomo. Pasiblaškę šian ir ten randame jį spėjusį nuvažiuoti tik kelis metrus – nuo kalniuko leidžiantis dviratis neatlaikė susidūrimo su akmeniu. Iki tol jau spėjame išsiaiškinti, kad pastogė, taip gerai mus saugojusi nuo liūtis, glaužiasi prie mūsų ieškomos pilies... Užvažiavę į vidinį kiemą, pasigrožime šiuolaikine istorijos interpretacija ant skardų, dengiančių buvusius langus, ir, kirtę pakelliamą tiltą per kanalą, privažiuojame sankryžą.

Sprendimo momentas: ar keliaujame numatytu maršrutu į rytus link Lietuvos (priešpaskutinė kelionės diena, vis dėlto...), ar sukame į šiaurę keliuku palei Polieskyi kanalą iki gražaus autentiško senovinio kaimuko Matrosovo.

Metam kelią dėl takelio ir toliau važiuodami daug kartų pasidžiaugiame dėl šio sprendimo. Puikūs vaizdai, įdomi vietovė, esanti žemiau jūros lygio ir saugoma nuo jūros vandens tik pylimais ir sausinimo kanalais, mažai tarybinio prisilietimo patyrę vokiško stiliaus namukai ir pan.

Vieno iš sustojimų metu pasitempiu kelio raištį ir savo kelionę tuokart stabdau. Matrosovo kaimelis įsikūręs kelio akligatvyje, tad sutariame, kad kolegos manęs nelaukia, apvažiuoja numatytą maršrutą ir susitinkame prie kelto per kanalą.

Mane gelbsti turimas riešo įtvaras, kurį gerai pratampęs pritaikau ir kojai. Kelis fiksuotas ir dviračiu minasi visai gerai.

Tad prieš eilinį lietų, atsitiktinai sėkmingai visi susitinkame stotelės būdelėje prie Tolovkino kaimo. Nesulaukę lietaus pabaigos nusprendžiame važiuoti apsipirkti. Peršlampame kiaurai, bet tai kažkaip netrukdo. Be didelių vilčių ieškome vietos nakvynei – aplink miestelį visur šlapios pelkingos pievos. Pakeliui susižinome, kad šiame miestelyje taip pat yra kas į kitą kanalo krantą perkelia, tad tuo pasinaudoję, nakvynei įsikuriame jau kitame krante, mielos tetos sodybos pievoje. Bet jau uoduuuuu....

07.24 Pagal Giedrių

Rytas debesuotas, tačiau nelyja. Tie patys uodai įkalbina labai greitai susipakuoti ir mes vėl kelyje. Važiuojame pylimais palei kanalą, kol pasiekiamė Zapovednoje. Apžiūrėję miestelį, kurio niekam nereikalingas senamiestis kaip po karo, jau

asfaltkeliu traukiame link Sovietsko. Kad nebūtų maža, privažiuojame remontuojamą kelio ruožą, kuriame išpiltas bitumas. Juo sėkmingai apsitaškome patys, mūsų drabužiai, dviračiai ir daiktai (P.S. Po kelionės kelnėms jau niekas nepadėjo, o kitiems daiktams teko nemažai visokio valymo). Taip pat kelią užstojo greičiausiai apie kažką protestavusi karvių banda (jos turbūt šventos, nes prištos Kaliningrade nei vienos nematėme), tačiau su pastarosiomis pavyko taikiai prasilenkti.

Užsukę į Slavsk radome, bene vienintelę iš matytų, puikios būklės neogotikinę bažnyčią.

Kad nebūtų per mažai, Sovietske nepasukome į pasiilgtą Lietuvą, o numynėme toliau link Neman'ο – aplankyti vienos didžiausių išlikusių pilių. Pakeliui išmaudė eilinė liūtis, tik sunkiai pavyko pastebėti iš kur ji atsirado. Gražus dangus, pilkšvas debesėlis pašonėje, kažkur toli dungsi griaustinis.

Mes sustojome pasitarti ar slėptis nuo galimo lietaus, ar toliau nekreipiant dėmesio važiuoti, o čia tik kapt didelis lašas ant nosies ir jo draugeliai, tokie patys dideli su škvalu iš paskos. Išsilakstėm į šalis kas sau kaip putpelių jaunikliai. Kam pasisekė, kam mažiau... Šlapiusias, turbūt, liko Vaidotas, bandęs slėptis traktoriaus kėbule. Deja, tas buvo pasviręs taip, kad vėjas visą vandenį nešė tiesiog po įsivaizduojamu stogu...

Pedalinimo pastangos buvo vertos rezultato. Nemanο pilies liekanos įspūdingos. Šiaip ji uždaryta, tad į vidų teko lysti per skylę, kur šalmas vos tilpo. Kas norėjo, ir ant jos viršaus pasivaikščiojo, o man ir vaizdų iš apačios užteko.

Grijtant į Sovetską dar vienas netikėtas debesėlis įtikino mus nuo lietaus pasislėpti tokioj autobusų stotelės pastogėj, kur savo noru niekaip nebūtume lindę.

Štai ir pasienio postas.

Ar praleis, ar neprisikabins, ar nepareikš pretenzijų, kad Kaliningrade prisiregistravome viena diena vėliau...

Viskas gerai, kas gerai baigiasi. Vakarieniavome prie tokių mielių Lietuvos muitinės terminalo sandėlių ir, vienbalsiai nutarę, kad šianakt norim namo, ėmėmės paskutinės atkarpos iki Tauragėje palikto automobilio.

Kad nebūtų viskas per saldu, Rokui su Tomu belenktyniaujant, Tomas, lėkdamas geru greičiu, griuvo ir man teko bent Lietuvoje imtis mediko pareigų. Gerai, kad užteko tik tvarstymo, tad kažkada labai labai tamsoje naktį, pasiekėme automobilį.

Kažkada dar vėliau – aš jau namuose, savo lovoje...